"Теплінь. Весна іде!" —
Сказала так бабуся.
Весна іде? Та Де?
Коли в вікно дивлюся —

Аж справді йде весна.
Ось стала біля ставу,
Всміхнулася ясна
І кинула купаву.

Купава розцвіла,
На хвилях загойдалась.
Весна ж у ліс пішла,
Ішла і усміхалась.

Дерева ожили!
Весна їх всіх вітала
І листом із поли
Їх рясно обсипала.

Берізці молодій
Сережки почепила,
Билиночці блідій —
Дзвіночок, щоб дзвонила.

Дарунки роздала,
З усіми попрощалась,
І в поле, в степ пішла,
Ішла і усміхалась.

Прийшла. Важкий мішок
З плечей своїх зложила
І тисячі пташок
В широкий степ пустила.

І степ загомонів,
Почулись співи, крики.
Взялися до смичків
І коники-музики.

Там перепел: "Ха-вав!"
Там "бу-бу!" над водою.
Цупке щось дерти став
Деркач між осокою.

В повітрі, мов квітки,
Метелики літали.
Гули джмелі, бджілки
І меду скрізь шукали.

Та світу вже весна
Не бачила й не чула,
Давно уже вона
Натомлена заснула.